

full DOMINICAL

Refer el món petit

Recordo el Dr. Josep Maria Rovira Bellosa, prevere i teòleg que ens va formar a una bona part d'estudiants al llarg de molts anys. Ell tenia una visió profunda de la realitat i la transmetia d'una manera aguda i senzilla.

Una vegada, davant del món del gran buit, o de la societat líquida, ell va afirmar que el camí de l'esperança estava precisament en refer el món petit, i en aquest sentit la parròquia hi tenia un paper cabdal.

Han passat els anys, i la nostra societat és molt complexa, per la seva diversitat. Venim de procedències molt diferents. També és una societat dispersa, perquè les xarxes ens han desubicat, han trencat els vincles vitals, han malmetès la quotidianitat de les relacions, i perdem la cura amb que cal tractar els vincles vitals de la nostra vida. Les xarxes generen notícies sorgides d'interessos de tota mena, i alguns de voluntats ben deshumanitzades. I totes es do-

nen alhora, en el mateix espai, des del mateix aparell tecnològic.

En aquesta realitat som, vivim i estem, i en aquesta realitat hem de sostenir i cuidar la dignitat humana. Com fer-ho ens resulta o ens pot semblar molt difícil. I aquí es on jo voldria rescatar aquesta intuïció brillant i profètica de aquest gran professor: com «refer el món petit».

És Crist el que mirem com a llum i vida. Ell genera sempre la llum que necessitem. I Jesús ens ofereix escenaris íntims, petits, pels seus grans esdeveniments. Fins i tot en el moment de la seva ascensió al cel. Després dels grans esdeveniments de la seva passió, mort i Resurrecció, que passen a Jerusalem, Ell convoca els seus a Galilea, per ascendir als cels.

I allí en el seu món vital, amb els seus, es viu la gran manifestació de la victòria de Crist, i allí rebem la missió per excel·lència «Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant».

I aquest és el paradigma, en el món vital, en el món petit. I succeeix un esdeveniment que supera tota mesura i es rep la missió universal, que dona naturalesa a l'Església. En el món petit, el món de les petites coses, el món vital, quotidià, familiar, es donen les grans coses com el nostre naixement com a Església.

Davant tot el que vivim, ens cal, amb profunda pau, endinsar-nos en el món petit de les coses més vitals i més belles, la nostra família, els nostres amics, el nostre barri. I des d'aquesta realitat hem d'abraçar la diversitat: la gent d'arreu, que està en el meu món vital. I en aquesta tasca, antropològicament parlant fascinant, la parròquia hi té molt a dir i molt a fer.

Mn. Antoni Deulofeu

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

31. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Co 2,1-5 / SI 118 / Lc 4,16-30]. Sant Ramon Nonat, rel. mercedari, dels primers, captiu a Algèria, card., patró de Cardona; sant Nicodem, amic i seguidor de Jesús; sant Arístides, abat; sant Domènec de Val, noi mr. de Saragossa; sants Vicenç, Sabina i Cristeta, mrs., patrons d'Àvila.

1. ■ Dimarts [1Co 2,10b-16 / SI 144 / Lc 4,31-37]. Mare de Déu del Puig (València); sant Lleir o Lliceri, bisbe de Cose-rans (s. VI); sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria; sant Artur, mr.; santa Anna, pro-

fetessa; sant Llop, bisbe; santa Teresa-Margarida Reddi, vg. carmelitana; beat Josep Samsó (Castellbisbal, 1887 - Martoró, 1936), prev. i mr.

2. ■ Dimecres [1Co 3,1-9 / SI 32 / Lc 4,38-44]. Sant Antolí o Antoni, mr.; santa Íngrid, vg. dominicana sueca (†1282); santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob); beats màrtirs de setembre (revolució francesa, 1789).

3. ■ Dijous [1Co 3,18-23 / SI 23 / Lc 5,1-11]. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i dr. de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basilissa, vg. i mr.;

sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.

4. ■ Divendres [1Co 4,1-5 / SI 36 / Lc 5,33-39]. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosa de Viterbo, vg.; santa Rosalia de Palerm, vg.; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).

5. ■ Dissabte [1Co 4,6-15 / SI 144 / Lc 6,1-5]. Mare de Déu de la Cinta, apareguda, segons tradició, a la Catedral de Tortosa el 1178; sant Llorenç Giustiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; santa Obdúlia, vg. i mr.; santa Teresa de Calcu-

ta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. ■ † Diumenge vinent, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 33,7-9 / SI 94 / Rm 13,8-10 / Mt 18,15-20]. Mare de Déu de Guadalupe (Extremadura); sant Zacaries profeta; sant Eleuteri, abat.

Intencions del Sant Pare per al mes de setembre

Preguem per una gestió justa i sostenible de l'aigua, recurs vital, perquè tot-hom hi tingui un accés equitatiu.

BISBAT DE TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

DIUMENGE XXII DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre de Jeremies (Jr 20,7-9)

M'heu afalagat, Senyor, i m'he deixat seduir, us heu apoderat de mi i m'heu dominat, però ara passen el dia divertint-se a costa meua, tothom es riu de mi. Sempre que parlo, dono el crit d'alarma, el meu clam anuncia invasions i devastació. Tot el dia la paraula del Senyor m'és un motiu d'escarnis i de burles. A la fi pensava: No en vull parlar més, no diré res més en nom d'ell, però llavors sentia en el meu cor un foc que cremava, sentia un incendi dintre els meus ossos. Estic rendit de tant aguantar, ja no puc més.

Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciats del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Perquè vós m'heu ajudat, / i soc feliç sota les vostres ales. / La meua ànima s'ha enamorat de vós, / em sosté la vostra mà. R.

Lectura de la carta sant Pau als cristians de Roma (Rm 12,1-2)

Germans, per l'amor entranyable que Déu ens té, us demano que li oferi tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable. Això ha de ser el vostre culte veritable. No us emmotlleu al món present; transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 16,21-27)

En aquell temps, Jesús començà a deixar entendre als deixebles que havia d'anar a Jerusalem, que havia de patir molt de part dels notables, dels grans sacerdots i dels mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a renyar-lo: «De cap manera, Senyor: a vós això no us pot passar!». Però Jesús es girà i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes». Llavors Jesús digué als deixebles: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà. ¿Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdía la vida? ¿Què podria pagar l'home per rescatar la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare, voltat dels seus àngels, i ell pagarà cadascú segons les seves obres».

Lectura del libro de Jeremías (Jer 20,7-9)

Me sedujiste, Señor, y me dejé seducir; has sido más fuerte que yo y me has podido. He sido a diario el hazmerreír, todo el mundo se burlaba de mí. Cuando hablo, tengo que gritar, proclamar violencia y destrucción. La palabra del Señor me ha servido de oprobio y desprecio a diario. Pensé en olvidarme del asunto y dije: «No lo recordaré; no volverá a hablar en su nombre»; pero había en mis entrañas como fuego, algo ardiente encerrado en mis huesos. Yo intentaba sofocarlo, y no podía.

Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh, Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¿Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

Porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo. / Mi alma está unida a ti, / y tu diestra me sostiene. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 12,1-2)

Os exhorto, hermanos, por la misericordia de Dios, a que presentéis vuestros cuerpos como sacrificio vivo, santo, agradable a Dios; este es vuestro culto espiritual. Y no os amoldéis a este mundo, sino transformaos por la renovación de la mente, para que sepáis discernir cuál es la voluntad de Dios, qué es lo bueno, lo que le agrada, lo perfecto.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 16,21-27)

En aquel tiempo, comenzó Jesús a manifestar a sus discípulos que tenía que ir a Jerusalén y padecer allí mucho por parte de los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, y que tenía que ser ejecutado y resucitar al tercer día. Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo: «¡Lejos de ti tal cosa, Señor! Eso no puede pasarte». Jesús se volvió y dijo a Pedro: «¡Ponte detrás de mí, Satanás! Eres para mí piedra de tropiezo, porque tú piensas como los hombres, no como Dios». Entonces dijo a los discípulos: «Si alguno quiere venir en pos de mí, que se niegue a sí mismo, tome su cruz y me siga. Porque quien quiera salvar su vida, la perderá; pero el que la pierda por mí, la encontrará. ¿Pues de qué le servirá a un hombre ganar el mundo entero, si pierde su alma? ¿O qué podrá dar para recobrarla? Porque el Hijo del hombre vendrá, con la gloria de su Padre, entre sus ángeles, y entonces pagará a cada uno según su conducta».

COMENTARI

Motiu d'escarni

MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ

Canonge de la Catedral de Barcelona

Costa tant creure en la divinitat de Jesús com en la seva humanitat. Per als ulls profans (que poden ser perfectament els del cristià que no es deixa guiar pel Pare del cel), aquesta fe no és una simple dificultat, sinó un entrebanc, un escàndol, un motiu d'escarni.

Quan als evangelis Jesús parla de la passió, no ho fa com una «profecia» en el sentit limitat de conèixer anticipadament el seu futur. Si fos així, el final seria una preterminació feta des de fora. El que aquesta profecia vol dir és que Jesús ja comptava amb la tragèdia com a conseqüència de les seves paraules i de les seves obres, fruit de la seva missió.

El fet de ser cristià té una dimensió universal i, al mateix temps, una vocació a ser llevat colgat en la massa. És bandera de contradicció, com ho és tothom qui s'ha deixat apoderar per Déu. A vegades, l'Església apareix triomfant, aplaudida i acollida. Però també coneix el rebuig i la incomprensió. És el que va passar amb l'apòstol Pere: diumenge passat feia un acte de fe (Mt 16,14-15) i avui és tractat per Jesús de «Satanàs» per una reacció massa humana (Mt 16,23). Amb això demostrava que emmotllar-se al món present no és el camí per conèixer Jesús. Ens cal pensar com Déu i no com els homes.

A les cases de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül i a les dels Paüls (Congregació de la Missió), sempre hem vist una reproducció d'una de les frases més cèlebres del seu sant fundador: «Deixar Déu per Déu» (*Il faut quitter Dieu par Dieu*). La frase sencera diu: «Si mentre preguntes t'interromp un pobre, deixa Déu per Déu».

El camí de Jesús no s'acabà al Calvari, després d'hores de sofriment. El camí continua quan ajudem els altres. A Jesús l'ajudem ajudant els homes i dones d'avui a portar les seves càrregues, les seves creus. Crist ens estima, i qui estima sofreix veient sofrir aquella persona a qui estima.

En el camí del Calvari, el Cirineu, la Verònica... i especialment Maria, la mare de Jesús, estigueren a prop d'Ell ajudant-lo a portar la Creu. Fem també nosaltres tot el possible per ajudar els nostres germans a portar les seves creus.